

Informasjonsbulletin — Postboks 8317 Hammersborg, Oslo 1 — Postgiro 20 91 36

2. ÅRGANG NR. 9

DESEMBER 1971

God jul
og
Godt Nytt År
1972

FNL SVN 20.12.71 11 ÅR

" VIETNAMISERING " DØMT TIL NEDERLAG

Den 20. desember 1960 ble Sør Vietnams Nasjonale Frigjøringsfront, FNL, dannet. Folket og hæren i Sør Vietnam har med FNL's korrekte linje gjennom disse årene beseiret den ene amerikanske strategi etter den andre, inkludert den såkalte "vietnamiseringen".

Hvordan og i hvilken grad "vietnamiseringen" har mislyktes er et spørsmål av aktuell interesse. Vi gjengir her de siste delene av en analyse av Cuu Long, FNL.

NIXONS NYE INTRIGER

Den allmenne opinionen i USA har med rette kalt Nixon-administrasjonen for en løgn- og forræderifabrikk. Den i hast påkalte pressekonferansen den 12. november ga ytterligere belegg for dette. I selve verket er dette ikke bare et nytt bedrageri, men det kaster også et svikefullt lys over Nixons hårdnakkete og forræderske natur.

Trikket med hjemkallelser av nye tropper møtte raskt hard kritikk. Mike Mansfield, Demokratenes leder i Senatet, og den republikanske senatoren Jacob Kavits, og mange andre Kongress-medlemmer som er imot krigen, viste sin misnøye og var meget kritiske mot Nixons formål å fortsette og forlenge krigen i Sør Vietnam.

Nixons måte å hjemkalle tropper på har til hensikt å villeden den allmenne opinionen og gi falske forhåpninger om ytterligere tilbaketrekking, for således å unngå å sette en dato for USA's fullstendige tilbaketrekking, for å fortsette å utvide krigen i håp om å vinne en styrkeposisjon på slagmarken. USA-imperialistene er angripere, så de må slutte angrepskrigen og umiddelbart og uten vilkår trekke tilbake alle sine egne og satelittlandenes tropper fra Sør Vietnam. Nixon nevnte ingenting om en politisk løsning av Vietnam-problemet, mens han truet åpent med krigerske handlinger og forsøkte å kjøpslå om krigsfangeproblemet med USA's fortsatte tilstedeværelse i Sør Vietnam.

Det sørvietnamesiske folket fordømmer alvorlig både overfor den allmene opinionen hjemme og utenlands Nixons planer om å forlenge angrepskrigen og hans krigshissende tale.

Det sørvietnamesiske folkets svar til Nixon er at så lenge de amerikanske angriperne blir i Sørvietnam, er det sørvietnamesiske folket bestemt på å kjempe til det ikke lenger finnes en eneste angriper igjen i Vietnam, og til den krigshissende marionetteadministrasjonen ledet av forræderen Thieu fullstendig har fållt sammen. Det er vårt folks vilje og faste besluttsomhet. Nixon bør huske det.

GJENTATTE TILBAKESLAG FOR "VIETNAMISERINGEN"

La oss se tilbake på Nixons "forhåpninger" og "grunder" for gjennomføringen av "vietnamiseringsstrategien". Disse "forhåpninger og grunder" er også hva Nixon og kompani har forsøkt å bygge opp under de siste årene. Nå kan alle se følgende dårlige trekk i USA's "vietnamisering": Oppløsning i marionette hæren, en råttne marionette administrasjon, et døende "pasifiseringsprogram" og voksende kaos i De forente stater.

Oppløsning i marionettehæren.

Marionettehæren ble ille slått da den ennå var den hovedsakelig strategiske styrken i "spesialkrigen". Nå når de beseirede amerikanske troppene pakker ihop, setter Nixon marionettehæren tilbake som hovedperson på scenen, og gjør sensasjonelle tillegg, han kaller Saigonhæren for "vietnamiseringens" ryggrad og nøkkelen til seier på slagmarken, etc. Men hva har egentlig denne militære logikk i USA's strategi medført?

Tidlig på våren 1969 da Nixon forsøkte å støtte opp marionettehæren, ble den slått ned for telling. 104 000 mann ble drept, såret eller tatt til fange, inklusive 56 000 soldater fra USA og satelittlandene, 1 600 fly ble skutt ned eller ødelagt på marken, 2 900 panserbiler og andre militære kjøretøyer ble ødelagt og 270 bombe- og ammunisjonsdepøer ble sprengt.

Dette var et av de første avgjørende slag som Sørvietnams patriotiske væpnede styrker og folk tildelte den reaksjo-

nære "Nixondoktrinen", på et tidspunkt da Nixon forsøkte å lovprise "vietnamiseringsplanen" og marionettehæren. Den 13 mars 1969 bemerket UPI bittert at Saigons marionettehær ikke lenger kunne gjøre halvparten av hva de hadde gjort et år tidligere, at marionettehæren var som en tennis-spiller som for første gang får en rekkert i sin hånd.

John Stennis, ordføreren i Kongressens "Armed Service Committee" sa åpent til pressen at han var "skeptisk mot den hurtige utviklingen av den (marionett) hæren". Han la til at han hadde mistro til den fordi "vi har gjort alt som kan gjøres" men "vi har ikke nådd det resultat som dette systemet burde gi".

Desertering.

Nixon hadde knapt kommet inn i Det Hvite Hus og sent ut marionettetroppene, -før de ble drevet inn i et hjørne. Han kan absolutt ikke få en rolig stund i presidentstolen i Det Hvite Hus om han ikke tar hjem de amerikanske troppene. Og om han drar hjem de amerikanske troppene uten å gi opp sin angrepsdrøm, så har han ikke annet alternativ enn å velte krigsbyrden over på marionettehæren. Etter nederlaget i begynnelsen av 1969 ble derfor marionettehæren, etter en viss hjemtrekking, kjørt ut i ytterste frontlinje som et signal på "vietnamiseringens" begynnelse.

USA's 4. infanteridivisjon ble trukket tilbake og overlot kampene i Kontum til marionettetroppene. To regimenter av marionettenes 1. divisjon ble gitt til amerikanerne på Vei 9 og i nordvestre Hueområdet. Marionettenes fallskjermsejere ble spredt over Tay Ninh, Long Khanh-sektoren ble overlatt til Saigons 18. divisjon og poster og stillinger i Ben Tre, My Tho til 7. og 9. divisjon, etc.

Men USA mislyktes i sine første forsøk med "vietnamiseringen" av krigen. Marionettetroppene led harde nederlag i Long Khanh (mai 69), Buprang-Duc Lap (november 69). Blant de marionetteenheter som opererte på forsøksområdene ble deserteringen tredoblet samtidig som strids- og kommandostyrkene sank drastisk (Baltimore Sun 29 okt. 1969).

Deserteringen innen Saigonhæren, ifølge deres eget utsagn,

var omtrent 170 000 i 1969. 400 000 Saigonsoldater ble såret, 1 000 mer enn i 1968. Antallet på mytterier og væpnede opprør ble fordoblet innen Saigonhæren jamnført med når USA begynte "vietnamiseringen".

Kambodsjånerne reiser seg.

Oppskremt sendte Nixon forsvarsminister M. Laird for å finne fakta i Saigon. Laird vendte tilbake med en bitter rapport til Nixon: Den sørvietnamesiske marionettehæren var ikke berett til å bære krigsbyrdene. Men Nixon, med sin overtro på USA's store militære og økonomiske muligheter, forble urokkelig. Han forsøkte enda en gang å redde "vietnamiseringsprogrammet", nå gjennom å utvide krigen til Kambodsja. Dette ble sett på av verden som Nixons hasardspill. Den amerikanske pressen kommenterte at Nixon satte sin og det Republikanske partiets prestisje på spill.

Nærmere 70 000 USA- og Saigontropper gikk inn i Kambodsja og mislyktes i sitt oppdrag å forstyrre motstanderens enheter og undergrave den stadige trusselen mot "renske opp og hold" strategien. Tvertimot fikk både USA- og Saigontroppene kjenne på nederlagets følger. Overalt reiste det kambodsjanske folket seg og samlet seg under den Nasjonale Enhetsfrontens, FUNK's, banner med Samdech Norodom Sihanouk som leder. De organiserte og utviklet hurtig sine patriotiske væpnede styrker. Innen kort tid hadde de kambodsjanske patriotene vunnet kontroll over store befridde områder og kjørt Lon Nols marionettehær på defensiven.

Lon Nols marionettehær kunne ikke hjelpe USA's og Saigons marionettehær, men USA- og marionettehæren ble dessuten svakere etter dette Nixons eventyrlige påfunn, ettersom de ble tvunget til å spre sine styrker på et slagfelt der de antirevolusjonære styrkene er svakest og mest sårbare.

Kambodsjas patriotiske væpnede styrkers og folkets seier har en utrolig betydning både militært og politisk, hjemme såvel som internasjonalt sett. Det er særskilt betydningsfullt at denne seieren markerte et sprang i utviklingen av det kambodsjanske folkets revolusjonære sak på grunn av de revolusjonære klassenes nye kampordning i det landet.

Pathet Laos framganger.

De heltmodige patriotiske styrkene og folket i Laos har i samordning med Kambodsjas patriotiske styrker og folk tildelt harde slag mot USA-imperialismen og dens lakeier på Krukkesletta-Xieng Khoangregionen, Attapeu, Saravanne, Tha Teng og på andre plasser. Laos væpnede styrker og folk har fortsatt å beseire USA's spesialkrig og å kjøre deres leiesvenner inn i en passiv nederlagsposisjon. Det kan sies at mens USA og Saigonmarionettene satt fast i Kambodsja vant Laos væpnede styrker og folk en seier av utrolig strategisk betydning i deres kamphistorie.

Men enn 30 000 soldater fra Laos, USA og Saigon ble slått ut av stridbar stand. Laos befridde områder ble konsolidert ytterligere og utvidet, så det omfatter en enhet som teller 3/4 deler av landet fra nordre delen over de sentrale delene, ned til sør og grenser til de befridde områdene i Vietnam og Kambodsja.

Oppkomsten av nye befridde områder under denne perioden har ikke bare økt hvert lands styrke, men også skapt nye faste kampunderlag på hvilke folkene i de tre indokinesiske landene kjemper side ved side, for å beseire USA-imperialistenes og deres håndtlangeres planer og angrepshandlinger. Dette ble fastslått ved de tre indokinesiske folkenes toppkonferanse, som var en strålende framgang for deres militante solidaritet.

Knekt "rygggrad".

De meget framgangsrike offensivene under våren 1971 markerte et nytt stort steg fremover for de patriotiske styrkene og folkene i de tre indokinesiske landene. De strålende seirene på Vei 9 og den sørlige fronten i Laos, på høyplataet, nord-østre Kambodsja og Snoul vitner også om våre hovedstyrkers hurtige og stadige framganger, og den alvorlige svekkelsen av marionettene hovedstyrker.

"Ryggraden" i "Vietnamiseringen" av krigen har fått en hard knekk. Marionettetroppene har allerede tapt troen på seg selv og de amerikanske troppene. Virkeligheten har vist at

våre regulære enheter fullstendig kan beseire Saigons marionettehær. Saigons leiesvennhær har ikke under hele sin livstid vunnet en seier. Hvert år har den fått en knekk, og slaget har blitt enda hardere.

I løpet av 1959-60 mislyktes marionettehærens 300 000 mann å få bukt med Nord-Vietnams patriotiske styrkers og folkets stormfulle samordnede opprør.

1965 hadde Saigonhæren nesten kollapset når USA raskt hoppet inn for å redde den. Siden dette har deres nederlag bare blitt større jo mer hæren har vokst.

Saigonhærens uungåelige sykdom.

Marionettehærens demoralisering kommer på den ene siden fra dens leiesvennnatur og på den andre siden fra den uløslige motsigelsen som finnes i en hær som er oppbygd etter USA's hær.

Denne prosessen har ytterligere blitt forverret gjennom de katastrofale nederlagene på Vei 9 i sør Laos og i nordøstre Kambodsja, og gjennom den misnøye og hat den møter fra folket. Råttenheten hos toppskiktet i marionettehæren, dvs. den farseartede sentraladministrasjonen og de korrupte generalene, og de lidelser og nederlag som marionettesoldatene og deres familier må lide, har også bidratt til å undergrave Saigonhærens moral. USA og marionettene gjør sitt beste for å støtte opp marionettehærens moral med psykologiske illusjoner og smiger. Men dette kan ikke fylle den enda dypere moralske avgrunn innen marionettesoldatene.

Allvorlig oppløsning har alltid vært en kronisk og uunvikelig sykdom i Saigons marionettehær. Nå sprer denne sykdommen seg samtidig som vanskelighetene fårner seg opp. Etter slaget ved Binh Gia og Ba Gia ble den utslåtte marionettehæren reddet av USA's tropper. Under de seneste slagene på Vei 9 i sørlige Laos, på Høyplatået i midtre Vietnam og i Snoul i Kambodsja da marionettene fikk lammende slag, så fanntes det ingen amerikanere som kunne komme og hjelpe dem, ettersom USA's styrker allerede hadde blitt uttynnet. En del ventet dag og natt på å bli sendt tilbake, andre levde

på narkotika på grunn av spenning og fortvilelse. Samtidig holdt deres motstandere seg i bedre form enn tidligere.

Som en handikappet uten krykker kommer marionettehæren til å falle rett ned, om og når den må bære krigsbyrden helt alene.

DEN RÅTNE MARIONETTEADMINISTRASJONEN

Saigonadministrasjonen er håndtlangere til de amerikanske angriperne og et konkret uttrykk for USA's neokolonialisme. Ulike deler av det sørvietnamesiske folket forkaster og fordømmer Saigonadministrasjonen på grunn av USA's frekke aggresjonspolitik, dens umoralske levemåte og foraktelige holdning og kriminelle handlinger. Majoriteten av Sørvietnams folk, inklusive de som fremdeles lever under fiendens kontroll, er imot marionetteadministrasjonen.

Den nåværende marionetteadministrasjonen har under USA'S manipulasjon blitt et krigshissende militærdiktatur, ledet av forræderen Nguyen Van Thieu. Denne Thieu må som Kissinger sier, tvinges til seg en passiv støtte fra massene, siden han ikke kan få deres aktive støtte. Det er virkelig umulig for Nixon å samle de ulike gruppene av sine vietnamesiske håndtlangere til støtte for en slik administrasjon.

Gjennom de seneste farsene med "ommøblering av kabinettet", "valg til riksdagen" og "valg av president" har Nguyen Van Thieu overgitt alle de som ikke følger hans linje, tatt makten i sine hender og undertrykt alle de som taler for fred, uavhengighet og nøytralitet. Han har til og med beordret tropper til å "demonstrere" og gjennomføre marionettens "annet kammer" og tatt til åpne bedragerier under valget.

I marionettens "riksdag" som ble satt opp av USA for å gi Thieu en lovlig grunnvoll, krever flere og flere personer at Thieu skal gå av. Til og med i Saigonregjeringen protesterer mange åpent mot Thieu og krever hans avgang. Nguyen Cao Kys, Saigonregimets vise-president, holdning under "presidentvalg"-kampanjen er et slående bevis på disse motsetningene.

Det er åpenbart at USA's drøm om å bygge en sterk sentral marionetteadministrasjon har mislyktes. I steden har denne marionetteadministrasjonen blitt enda råtnere, svakere og isolert innen folkets økende kamp.

Øket kamp i byene.

I begynnelsen av 1971 var det sørvietnamesiske folkets kamp i byene, særlig i Saigon, mye sterkere enn i 1970. Bevegelsens omfang og kraft har stadig vokset og kampformene har blitt mer utviklet med paroler som møter alle samfunnslags forhåpninger. Disse parolene som stiller både store og små krav, er konsentrert rundt følgende mål: et bedre liv og demokratiske rettigheter, motstand mot USA's degenererte kultur, gjenopprettelse av freden, USA's tilbaketrekking og styrting av den krigslystne og diktatoriske marionettepresidenten Nguyen Van Thieu, avsløre hans forraderske handlinger og bedragerier, og USA's manipulering bak scenen i marionettens "presidentvalg".

En av de fremste bevegelsene er elever, studenter og arbeidermassenes kampanje "la oss berette for våre landsmenn og lytte til dem". Bevegelsen har spredt seg fra byene til forstedene og landsbygden, der man holder møter, teach-in og diskusjoner på offentlige steder. Det har til og med forekommet debatt i de legale Saigonavisene.

I og med bevegelsens tilvekst har den trukket til seg enda bredere skikt av folket: arbeidere, tjenestemenn, elever, studenter, intellektuelle, prominente patriotiske personer og folk innenfor USA's marionetteadministrasjon.

Revolusjonær flodbølge.

Marionettehæren er marionetteadministrasjonens grundvoll. Hærens svekkelse og oppløsning på de ulike stridsfrontene under den seneste tiden har medført vanskeligheter for de laveste nivåene innen marionetteadministrasjonen. Området under marionetteadministrasjonens kontroll er som et krympende tørt skinn.

Militære nederlag, politiske omveltninger, økonomiske og

finansielle vanskeligheter og korrupsjon innen Thieu-regjeringen har ledet til enda alvorligere splittelse, konflikt og diskusjon i den sentrale marionetteadministrasjonen, til Nixons uro og forlegenhet. Newsweek den 20 oktober 1970 sammenliknet Saigonadministrasjonen med en syk baby som ble rammet av utslett og koppper. Nå lider han kanskje også av tuberkulose og hjerteslag, samtidig som hans leger gir seg over.

Det kan sies at det aldri har eksistert en lignende administrasjon i Saigon, som den nåværende, som samtidig som den fører en krig, slites istykker av så bitre strider mellom sine ledere, som så kraftfullt fordømmes av pressen og som hates så av folket. Under visse forhold kan den sørvietnamesiske bybefolkningens kamp komme til å slå ut i en stor revolusjonær flodbølge som tilsammen med andre angrep kan styrte USA's mest krigerske lakeier og slå istykker deres administrasjons- og krigsmaskin.

DET DØENDE "PASIFISERINGSPROGRAMMET"

Den såkallte pasifiseringen av landsbygden anses for å være en av de prinsipielle strategiske midlene i "vietnamiseringen" av krigen, som først og fremst har til hensikt å kontrollere folket, styre de revolusjonærebasene, bygge opp de reaksjonære kreftene på stedet og støtte opp marionetteadministrasjonen og hæren. Nå er marionetthæren i oppløsning og administrasjonen i fullstendig uorden. Dette er i seg selv en bankerottforklaring av USA-marionettens prinsipielle strategiske middel.

Med uhørt brutale og forræderiske handlinger har fienden lyktes å opprette flere poster og stillinger, midlertidig holde folket i visse områder under sin kontroll og tvangsrekruttere folk til marionettehæren. Men generelt sett har de mislyktes i å oppnå noe av sine hovedsaklige mål, til tross for at Nixon har spandert mer enn en milliard dollar på dette prosjektet.

Kampen mellom de patriotiske styrkene og fienden har vært meget hard på hva Abrams kallte sin "andre front". Under

"vietnamiseringen"s første år 1969 gikk mer enn 50 % av USA-troppenes militære aktiviteter og mer enn 80 % av marionettetroppenes aktiviteter til å enten støtte eller gjennomføre "pasifiseringsprogrammet". Utvidelsen av krigen til Kambodsja 1970 hadde til hensikt, bortsett fra andre strategiske overveielser, å få en vilepause på minst 8 måneder for å sikre "pasifiseringsprogrammets" fremgang i Sørvietnam.

Sterk motstand av folket.

Så godt som all annen militær aktivitet av USA-marionettene hadde til hensikt å "omplasere" folket og sette opp "strategiske byer". I begynnelsen av 1971 pågikk "pasifiseringen" på mange steder. På slettene i midtre Vietnam og høysletta mislyktes fienden med sine planer å drive bort de patriotiske væpnede styrkene og revolusjonære basene fra folket.

Med stor slagkraft og skikkelighet overkom folket og de patriotiske væpnede styrkene alle vanskeligheter og samordnet sin kamp mot fienden i alle de tre strategiske regionene. Alle soldater fra USA, Saigon og Sørkorea hadde vanskelig for å beherske geriljakrigen som raskt utviklet seg i områder som like før ble betognet som "pasifiserte" av fienden. Som ventet har "pasifiseringsplanene" aldri kunnet bli gjennomført fullstendig etter skjemaet, til tross for det store elektroniske datasystemet.

FNL har initiativet.

I følge USA's "pasifiseringseksporter" skulle fienden da de mislyktes med "pasifiseringsprogrammets" første del, starte en ekstra kampanje kallt "særskilt pasifisering" som skulle vært gjennomført til oktober 1970. Men ved en konferanse ved Cape Saint Jacques besluttet USA å utvide kampanjen ytterligere fire måneder under navnet "1970 årets ekstra pasifiseringsplan" planlagt til å pågå til februar 1971. "Pasifiseringen" ble forlengt ^{med 8 måneder}. Nå innrømmer til og med toppkspertene på "pasifiseringen" i Saigon at motstanderen alltid hadde hatt initiativet.

Særlig siden tørrperioden 1970-71 og under det første halvåret 1971 har mange høytstående amerikanske og marionette-

offiserene måttet slå av på sine optimistiske hyldelser, og klage over at sikkerheten har sunket alvorlig.

I Mekongdeltaet har USA og marionettene mislyktes i å undertrykke geriljabevegelsen som har spredt seg til enda flere av fiendens siste stillinger i Saigons utkanter. Særlig har USA's og marionettens største og lengste operasjon i U Minhskogens område, som var en ytterst viktig operasjon for hele "pasifiseringsplanen" i Mekongdeltaet, under de seneste måneder blitt en av fiendens mest blødige eventyr. Under 130 dager slo de patriotiske styrkene og folket i Rach Gia og Ca Mau nærmere 7 500 fiender ut av stridbar stand, intok eller skadet allvorlig 12 av fiendens regiments- eller bataljonshovedkvarter, skjøt ned eller delagt på marken 60 fly, senket eller sprengte 120 krigsfartøyer.

Bevegelsen for å gjøre det av med stygge fiendtlige agenter, slå i stykker deres kontroll og omringe fiendens poster og stillinger har stadig økt. Til fiendens store fortvilelse har "Viet Congs infrastruktur" i allmenhet ^{bestatt og} fått ny kraft.

Saigonsoldater mot "pasifiseringen".

Kollektive deserteringer og myterier har fått stød i fiendens fire hæravdelinger. Mellom januar og juli 1971 forekom 80 000 deserteringer fra marionettehæren. Mange marionettesoldater har deltatt i anti-krigshandlinger, protestert mot "pasifiseringsoperasjoner", unngått å utføre kampordrer og til og med skadet seg selv, for å unngå å bli sendt til Kambodsja eller Laos. Samtidig øker marionettesoldaternes familier den politiske agitasjonen blant fiendens ledd, og påskynder således oppløsningen og kollapsen innen marionettehæren.

Under de seneste seks månedene har 18 000 marionettesoldater desertert i sentrale Vietnam, sør for den demilitariserte zonen, og nesten alle i "sivilgarden" i Quang Da unngått å gjøre krigstjeneste. De fleste i "sivilgarden" langs Vei 1 og i byenes nærhet har uteblitt fra tjenesten.

I vestre Nam Bo deserterte mer enn 7 000 Saigonsoldater, mer enn 10 000 fra "sivilgarden" kastet bort sine våpen og vendte

tilbake til sine byer. Mer enn 20 000 marionettsoldater og offiserer deltok i anti-krigsaksjoner. 10 bataljoner og 18 kompanier ordnet kollektive antikrigshandlinger og 30 poster ble overgitt. Under fiendeoperasjonen i U Minhskogen fant hundretalls revolter sted, i en av dem flere bataljoner var innblandet.

Bitre lærdommer.

Fienden har innrømmet at hittil har deres "territoriestyrker" ikke kunnet møte folkekrigen på grasrotnivå. Disse styrker som allerede var svake, var blitt enda svakere når de ble tvunget til å fylle ut lukene i marionettens hovedenheter. Det er årsaken til at USA og marionettene ble tvunget til å ta tilbake flere av de regulære enhetene fra grenseområdene for å støtte "pasifiseringsprogrammet". Det er åpenbart at dette program står overfor enda større farer, både innenfra og utenfra.

Fiendens omskrytte framganger med "pasifiseringen" er virkelig magre. Nå har fiendens stilling på denne fronten blitt enda mer kritisk. Denne front som fienden har lagt ned så mye strev og store materielle resurser på, er det stedet som det sørvietnamesiske folket har gitt fienden bitre erfaringer på, og de kommer sikkert til å knuse alle deres "pasifiserings forhåpninger".

VÅRT FOLKS FASTE BESLUTTSOMHET

Vi vant strålende seire i hele landet over den franske imperialismens gamle kolonialisme. Vi har beseiret og vi kommer sikkert til å fullstendig beseire USA-imperialismens neo-kolonialisme i Sør-Vietnam.

I vårt nåværende motstandskrig mot det amerikanske overfallet for nasjonal redning finnes det mange nye aspekter jamført med det foregående. Men det nyeste og det som vi er mest stolt av er at USA's og Saigons millionarme med sine tilsynelatende uuttømmelige tilganger av dollar, våpen, artilleri fly og kjøretøyer, helt tydelig går fra det ene nederlaget til det andre på den ubevegelige vegen mot det fullstendige nederlag: De amerikanske angriperne kommer til å få pakke sammen og marionettene til å bli styrtet. Dette står helt

klart ikke bare for våre kadre , men for hele vårt folk. Dette inses endå klarere av de som bor i fiendekontrollerte områder. Dessuten har de amerikanske angriperne og Saigon-marionettene selv tilstått dette.

Det er soleklart at vi alltid har hatt et fast initiativ i krigen, på slagmarken, i den politiske kampen og i våre diplomatiske aktiviteter. Derfor har vi vunnet den ene seieren etter den andre. Dette er logikken i det vietnamsiske folkets storartede patriotiske krig mot USA-imperialistenes overfall. Vår tids logikk er: Alle reaksjonære krefter inklusive gamle og nye kolonialister kommer sikkert til å bli styrtet.

Tre fronter.

Vårt folk og væpnede styrker anvender og holder fast initiativet i overfall på de tre frontene: den militære, politiske og diplomatiske. Republikken Sørvietnams Provisoriske Revolusjonære Regjerings fredsinitiativ i 7 punkter har i selve verket åpnet en meget tiltalende vei for USA å trekke tilbake sine styrker i sikkerhet og med æren i behold. Dette forslaget har til hensikt å få slutt på krigen og gjenopprette freden med utgangspunkt i en klar skillelinje mellom angriperne og angrepets ofre. Fredsforslaget har fått tilslutning og støtte fra store deler av folket i alle land inklusive USA.

Nixon og andre galninger i USA har dog hittil vegret å gi et positivt svar på PRR's fredsforslag. De isolerer seg så-
fra den brede allmene opinionen i verden og i USA.

På slagmarken har USA feberaktig trappet opp de militære aktivitetene i Vietnam, Laos og Kambodsja. Enda frekkere og styggere planer ventes innen kort tid.

Den 14 juli truet USA's forsvarsminister Melvin Laird arrogant med å anvende "noe avskrekkende og realistisk hvilket er mulig i samordning mellom USA og deres allierte". Hva er det da for "avskrekkende" som USA tenker på? Har angriperne glemt det "avskrekkende" de anvendte 1970 da de gikk inn i Kambodsja bare for å bli kastet ut hals over hodet

like etterpå? Eller 1971 da de stolte på den s.k. amerikanske styrken og sendte tropper til Laos som møtte et tilintetgjørende nederlag?

I årtier har vårt folk stått opp mot ulike typer av imperialistiske angripere og direkte kjempet mot USA-imperialistene i mer enn ti år. Vi er nå i den stillingen at vi klart inser vårt folks styrke, og styrken i vår linje og vårt lederskap og vi kjenner også bedre til USA-imperialistene.

USA-imperialistene har påstått at de frykter at vi "misforstår" deres hensikter. Nei, vi forstår dem meget godt, til og med bedre og mer presist enn de selv forstår seg selv. Vi ser klart hovedinnholdet i deres planer, vi forstår hva de villi Vietnam. Vi har mange ganger avslørt de maktgale tricks som de har forsøkt å gjemme for den allmene opinionen og for det amerikanske folket.

Vi advarer dem.

Vi er meget klar over deres nederlag og vi har forutsagt de skadelige konsekvenser som disse nederlag har for USA's ære og stilling. De amerikanske krigshisserne spiller ofte på det amerikanske folkets nasjonale følelser med løgn, at det vietnamesiske folket tvinger dem til å gi opp. I virkeligheten elsker vi fred og rettferdighet mer enn noen annen. Vi har mange ganger advart dem:

- Gjennom å ta tropper til Vietnam kommer de til å lide enda større nederlag.
- Gjennom å overfalle noen deler drar de på seg enda verre nederlag.
- gjennom å utvide krigen til hele Indokina kommer de til å få lide enda hardere slag.

Vi har ved mange anledninger vist dem hvordan de skal unngå enda hardere, større og skammelige nederlag. Men de gjennomfører blindt sine eventyr og møter enda verre nederlag.

Nettopp nå med PRR's konkrete 7-punktsforslag viser vi også en vei "til å trekke seg tilbake med ære" for å gi vårt folk fred. Men Nixon vegrer seg for å lære noe av sine nederlag.

Han fortsetter å spille blind overfor dette forslaget, å gjennomføre dumme og gemene planer, å klynge fast til de skitneste vietnamesiske forædlerne og trampe videre på denne skitne veien for å "redde USA's ære". Og liksom tidligere er det sikkert at USA kommer til å lide tyngre og mer merkbare nederlag, dets ære blir ytterligere skammeliggjort, og misnøyen og kaos kommer til å slite USA i stykker. Det er Nixons store tragedie og hans lands ulykke.

Vi kjenner vel USA's makt og formue. Vi vet meget godt og har konkret forutsagt hvilke krefter de kommer til å mobilisere og hvilke brutale metoder de kommer til å anvende. Vi vet godt hvilke forbrytelser de kommer til å begå og hvilke lidelser vårt folk må holde ut. Det er derfor vi med vår jernharde besluttosomhet vil leve opp til edén "ingenting er mer verdigfullt enn uavhengighet og frihet", og derfor aldri har blitt eller kommer til å bli overrasket av deres manøvrer. Vårt folk har jevnt og trutt vist revolusjonært heltemot og tildelt dem avgjørende slag. Enda de selv har blitt advart da de ikke har forstått vårt folks revolusjonære ånd.

For vår del har vi kjent til hvert steg fram mot seieren. "Det heroiske vietnamesiske folket kommer til å vinne og USA-imperialistene til å tape krigen i Vietnam", dette er en mening, en enkel virkelighet som er kjent på de fem kontinenter.

USA's planer.

Vi er nå klar over at Nixon gjør stygge beregninger. Med Kissingers hjelp anvender han gemene og inbilske metoder for å oppnå sitt mål. Disse er:

Å gjennomføre tvangsrekruttering uten forskjell, dele ut våpen uten forskjell til den vietnamesiske ungdommen og tvinge dem til å delta i militære kurser, å gi fly og krigsfartøy til marionettehæren, og siden tale en for verden at de har bygget opp en moderne arme i Sørøstasia.

Å sende fly til vilkårlig å ødelegge et visst område og siden sende inn marionettetropper for så igjen å påstå

at de gjennomførte en "effektiv" operasjon og "bar krigsbyrden bra". Når marionettetroppene flytter fra området kommer den amerikanske kommandoen til å klage på dem og kalle dem for "udugelige".

Å spre tropper, opprette poster og stillinger og skyte på småbyer og byer med artilleri for siden å publisere sensasjonelle sifrer om "fiendens tap" for å bevise at "pasifiseringsprogrammet går fremover", og skryte med "virkelige resultater".

USA anvender også lignende tricks for å beholde Nguyen Van Thieu ved makten for siden å deklare for verden at "demokrati" har blitt opprettet i Sørvietnam og at folket der har valgt sin egen president og regime. Det er ikke underlig at Nixon og hans gruppe er blitt kalt de mest skamløse "bedragerer" i historien.

De håper at de med dette kan skade vårt folks besluttomhet, gjøre en del mennesker mismodige, fortsette med undertrykkelsen av vårt folk og lure verdens folk. Det er sant at de har forårsaket en del problemer, men de har ikke kunnet og kan aldri nå sine mål.

Under et prøvet og klarsynt lederskap, og etter store og vanskelige prøver, har vårt folk alltid beslutsomt holdt fast ved sannheten, og vært bevæpnet med den urokkelige besluttomhet å overkomme alle vanskeligheter, opprettholde rettferdigheten og fullstendig beseire USA's planer og manøvrer.

Vi kommer til å seire.

Det er klart at vårt folk fortsetter og utvikler kampen under fordelaktigere vilkår enn noensinne tidligere:

1) Vi har en sterk stilling: Indokina har blitt en slagmark. De revolusjonære folkene i de tre landene er nære forent i kampen mot den samme fienden, USA-imperialismen. De amerikanske angriperne som selv står opp til halsen i gjørme, raser rundt for å redde den ene laksien etter den andre. De indokinesiske revolusjonære styrkene derimot, som stoler på og støtter hverandre, vokser sterkere og sterkere.

- 2) Under presset hjemme og i verden kan USA ikke annet enn å fortsette tilbaketrekkingen av tropper, minske krigs-omkostningene og tvinge sine håndtlangere til å bære større deler av krigsbyrdene. Deres håndtlangere blir imidlertid bare svakere og mer impotente for hver dag. Styrkebalansen på slagfeltet fortsetter og utvikles til fordel for revolusjonen og til nederlag for angriperne og deres lakcier.
- 3) Imidlertid gjør vårt folk, som er meget vrede over USA's og deres håndtlangeres enda større forbrytelser, mottiltak på mange vis i byen og på landsbygda. Hele marionettestrukturen fra hverst til nederst skjelver overfor vårt folks voldsomme kamp. Det er klart at fiendens stilling og styrke er på nedgang, mens de revolusjonære kreftene i Vietnam og Indokina vokser og blir fastere og sterkere.

Hvor meget Nixon enn strever, hvilke han enn kaller til hjelp, hva han gjør for å villedde den allmene opinionen, så kan han aldri klare seg uten en høyt utviklet folkekrigs slagmark, rettferdighetens slagfelt som omfatter militær, politisk og diplomatisk kamp, og avspeiler mange aspekter av den mest ledende revolusjonære tendensen i vår tid.

Dette er slagfeltet der den avgjørende faktoren ligger i hendene på folket i Vietnam og Indokina og i den progressive menneskehetens hender, og ikke i hendene på imperialistenes impotente og fortapte svartkunstnere.

USA-imperialistene og deres håndtlangere vil bli besejrt!
De heltmodige folkene i Vietnam og Indokina vil seire!

TRYKKSAKER

Avs:
RSVN PRR's Informasjonsbyrå,
P.B. 8317 Hammersborg, Oslo 1.

2. Årgang

Informasjonsbulletin nr. 9

desember 1971

INNHold

	Side
"VIETNAMISERINGEN" DØMT TIL DØDEN	1
- Nixons Nye Intriger	1
- Gjentatte Tilbakeslag for "Vietnamiseringen"	2
- Den Råtne Marionette-administrasjonen	7
- Det Døende "Pasifiseringsprogrammet"	9
- Vårt Folks Faste Besluttssomhet	12